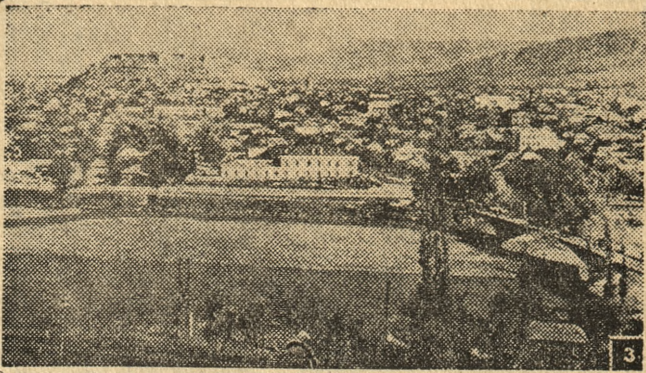

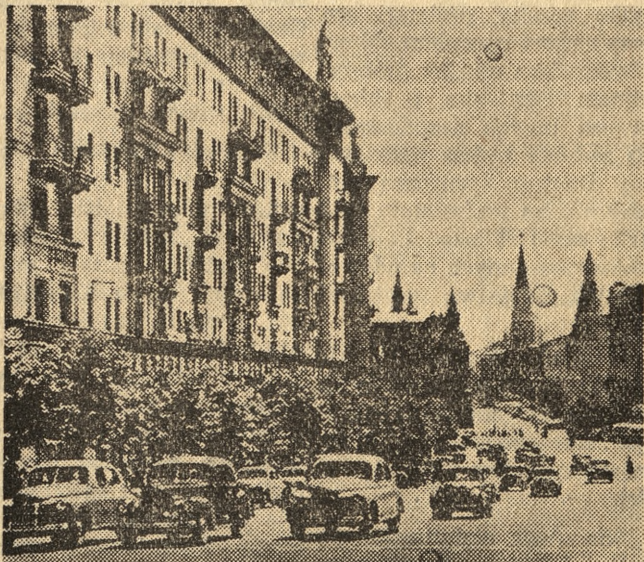
WÓDZ PRACUJĄCYCH całego świata

W mieście Gori w górzyskiej, przepięknej Gruzji urodził się przed siedemdziesięcioletni laty człowiek, którego imię zna każdy człowiek, gdziekolwiekby nie mieszkał na ziemskim globie.

Znają go wyzyskiwani — wymawiając Jego imię z czcią i nadzieją. Znają go wyzyskiwacze — wymawiający Jego imię z obawą, bo Józef Stalin to pierwszy w historii ludzkości człowiek, który nie tylko pokonał wyzyskiwaczy w walce rewolucyjnej, ale i zwycięsko pokierował Krajem Rad — bastionem socjalizmu, że stał się on mimo napór zjednoczonych kapitalistów całego świata.

Z Moskwy, z zamku kremlowskiego płyną na całe państwo radzieckie dyrektywy planów gigantycznych budowli, przebudowy nie tylko społecznej, lecz także geograficznej całych krajów.

Pięcioletkom nadano przymiotnik „stalinowskie”. Nadano dlatego, ponieważ Józef Stalin był ich autorem — on dawał wytyczne, on kierował wykonaniem. Oto pustynia Karakum. Rzeki obrócić swój bieg, na miejsce karawan tonących w kurzawie piaskowej burzy ukażą się kwitnące osiedla, jałowa ziemia zamieni się w żyzne pola uprawne.

Naród radziecki i cała postępową ludzkość obchodzą dziś 71 rocznicę urodzin Józefa Stalina, wielkiego kontynuatora dzieła Marksa, Engelsa i Lenina.

Lenin obronił naukę Marksa przed wypaczającą ją filozofią burżuazyjną, pogłębił i rozwinął tę naukę. Stalin obronił teorię leninowską przed elementami reakcyjnymi i kontrrewolucyjnymi. Kontynuował rozpoczęte przez Włodzimierza Ilicza wielkie dzieło budowy pierwszego państwa socjalistycznego.

Ustanowienie i utrwalenie dyktatury proletariatu wysunęło zagadnienie budowy socjalizmu w Związku Republiki Rad, problem dalszej drogi i dalszych perspektyw rozwoju kraju. Wrogowie leninizmu używając wykrętnych frazesów wystąpili przeciwko budowie ustroju socjalistycznego w Rosji, usiłując pchnąć ją ponownie na drogę kapitalizmu.

I oto — w tym decydującym dla Partii, dla rewolucji socjalistycznej, dla teorii Marksa - Lenina momencie, Stalin odparł ataki kontrrewolucji i obronił leninowską teorię o możliwości zwycięstwa socjalizmu w jednym kraju.

To zwycięstwo myśli stalinowskiej stworzyło podstawy dla zadania ostatecznej klęski wrogom partii bolszewickiej i Rewolucji.

Stalin dał Partii, dał klasie robotniczej i całemu narodowi radzieckiemu jasne wytyczne, wskazał konkretne drogi budowy socjalizmu.

Wielki cel zrodził wielką energię radzieckich mas pracujących i niesłychany entuzjazm pracy, który sprawił, że plany stały się w szybkim czasie rzeczywistością.

W ciągu niespełna ćwierć wieku pokojowego budownictwa socjalistycznego Związek Radziecki pod kierownictwem Józefa Stalina, z zafanowanego kraju rolniczego zamienił się w potężne, przodujące państwo przemysłowo rolnicze.

Na ogromnych obszarach ZSRR wyrosły nowe, piękne miasta, powstały wielkie fabryki, elektrownie, sowchozy i kolchozy. Kraj pokrył się gęstą siecią szkół, wyższych zakładów naukowych, teatrów, klubów i bibliotek. Dziś wszechstronnie rozwinięty, przodujący przemysł radziecki pod względem tempa i rozmachu swej produkcji bije na głowę osławiony przemysł amerykański.

Równoległe z dziełem u przemysłowienia kraju odbywał się pod kierownictwem Stalina trudny proces przekształcania drobnotowarowej gospodarki wiejskiej w wielkie socjalistyczne gospodarstwa zespołowe.

Poprzez ostrą walkę klasową, opierając się na biedocie chłopskiej, przyciągając średniaka i dławiąc opór kulactwa, władza radziecka osiągnęła swój cel: system gospodarki zespołowej stał się jedyną formą uprawy roli w Związku Radzieckim. Dziś w ZSRR jest ponad 246.000 kolchozów i 4540 sowchozów. Pod względem mechanizacji i techniki rolnictwo radziec-

kie nie znajduje równego na świecie.

Mądra, sprawiedliwa, polityka narodowościowa Stalina połączyła narody radzieckie w jedną, zgodną rodzinę. Na gruzach starych, burżuazyjnych narodów osiągnęły wszechstronny rozkwit narody nowe, socjalistyczne. W republikach Związku Radzieckiego powstały potężne ośrodki przemysłu socjalistycznego, sowchozy i kolchozy, oparte o najnowszą technikę, powstały szkoły z ojczystym językiem wykładowym, setki teatrów itd.

Zadanie budowy socjalizmu w ZSRR zostało w pełni zrealizowane.

I oto Stalin, w myśl wspaniałych myśli Lenina postawił wobec Partii i narodu dalszy cel — budowę komunizmu w ZSRR. „Komunizm w jednym kraju — twierdzi Stalin — jest zupełnie możliwy, szczególnie w takim kraju jak Związek Radziecki”.

Te nowe zadania zmobilizowały cały naród. Radzieckie masy pracujące znajdują nowe, wyższe formy wspólnoty i z radością ofiarowują swą pracę i zdolności, aby przyspieszyć proces przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Jedną z podstaw społeczno-ekonomicznych komunizmu jest zniesienie przeciwieństw między miastem a wsią.

Powstanie pierwszego miasteczka kolchozowego na Ukrainie jest wymownym argumentem osiągalności tego celu.

Jedną z podstaw budowy społeczeństwa komunistycz-

nego jest zniesienie różnic między pracą fizyczną a umysłową.

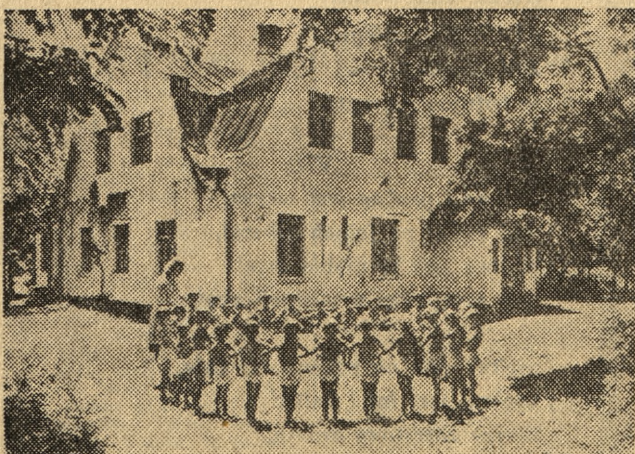
Już dziś widzimy wyraźne objawy zacierania się różnic. Już dziś w niejednym młodym człowieku rozprawy o Puszkynie i Czajkowskim trudno domyślić się robotnika fizycznego.

Wielkie stalinowskie budownictwo komunistyczne, którego jesteśmy świadkami, stanowi jeden z najdobitniejszych dowodów pokojowej polityki Kraju Rad.

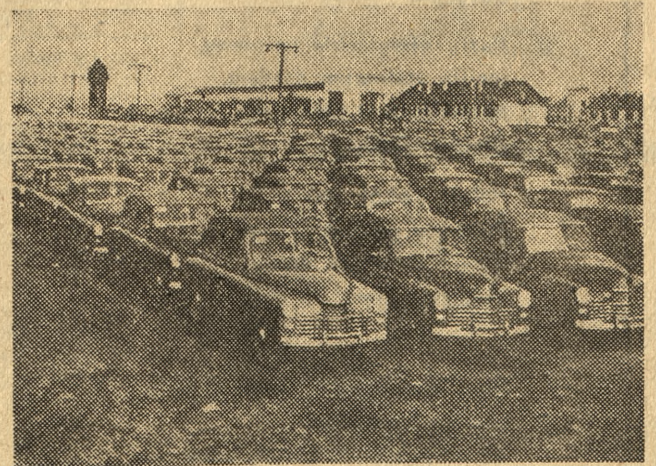
Związek Radziecki — potężna ostoja obozu pokoju skupia wokół siebie wszystkie siły postępu. W Stalinie masy pracujące całego świata znajdują swego niezawodnego obrońcę; widzą w nim rzecznika sprawiedliwości i chorążego Pokoju.

Stalin stworzył epokę. Epokę, która pod jego imieniem weszła do historii. Znamieniem tej epoki jest powstanie na 1/6 kuli ziemskiej państwa socjalistycznego, gdzie nie ma klas wyzyskujących i wyzyskiwanych, gdzie nie ma ras i narodów uprzywilejowanych i pokrzywdzonych, gdzie nie ma kryzysów i bezrobocia. Znamieniem tej epoki jest powstanie szeregu państw demokracji ludowej, które kładą u siebie podwaliny socjalizmu. Znamieniem tej epoki jest coraz bardziej narastająca fala ruchów rewolucyjnych i narodowo-wyzwoleńczych, jest coraz wyraźniej zaznaczająca się klęska sił obozu wstecznictwa i wojny.

Felicja Mańska

Wszystko co w Związku Radzieckim w znojmym trudzie buduje „Naród stu narodów” pod kierownictwem Stalina, powstaje z troski o człowieka by żył on lepiej. Józef Stalin, którego gorącą miłością darzą wszyscy obywatele szczególnym uczuciem darzą młodzież.

Przemysł radziecki pracuje dla pokoju — dla jego obrony i umocnienia. Jeszcze w czasie trwania działań wojennych Józef Stalin wezwał dyrektora wielkiej fabryki przemysłu wojennego z zapytaniem, jakie poczynił przygotowania do przestawienia produkcji na tory pokojowe. Poleciał wówczas przygotować pokojową produkcję samochodów. Oto produkcja dzienna „Pobieda” zakładów im. Mołotowa.

SŁOWO O STALINIE

I

Wiek dziewiętnasty gasł,
Jak gaśnie gazowa latarnia
Na ulicach fabrycznych osad,
Wiek maszyn parowych i haseł,
Wiek, w którym proletariata
nie mógł ziemi wysadzić z posad.

Wiek „Manifestu” Marksa,
Telefonów i telegrafów,
Kłęk Komuny i zwycięstw Bismarcka,
Haussy i baissy, fortun i krachów.

Rosły przedziałnie Manchesterów i Łodzi,
Skakały akcje żelaznych kolei,
A z suterenu,
Z poddaszy,
Z przedmieść
Tłum nadchodził
Z piersią nagą
i z nieśnią nadziei.

Pieśń Pottiera! w krwawej glorii
dalej szum pokoleniom!
„Rewolucja — to parowóz historii” —
powiedział Marks, zdziałał Lenin.

Wiek dziewiętnasty gasł,
jak lumpa gazowa w oddali.
Zrodzony wśród walki klas,
lat dwadzieścia miał Stalin.

II

Chwała tym, co się nie ulękła
historii, jak strasznej bajki!
Życie burzliwe, życie piękne
od Kaukazu do Tundry i Tajgii!

Ciszo więzienna, kłamiesz! Wra
w głębokościach podskórne wody.
Zwiastuny burzy własną krwią
Znaczą drogę swobody.

To nic, że sztandar bojowy padł
na demonstracji w Tyflisie —
iskra, rzucona w Rosję i w świat,
nie gaśnie, żarzy się, tli się.

Dziewięćset piąty rok — to próg,
Październik — drzwi otwarte.
Szóstą część świata osaczył wróg,
chce zdusić Partię.

Partia jest wszędzie, gdzie gniew i ból,
gdzie krzywdą proletariatu,
i oto świeci, wśród świstu kul,
Cześć Szósta — całemu Światu.

III

„Rewolucja — parowóz dziejów...”
Chwała jej maszynistom!
Cóż, że wrogie wiatry powiewają?
Chwała płonącym iskrom!

Chwała tym, co wśród ognia i mrozu
jak złom granitowy trwali,
jak wcielona wola i rozum,
jak Stalin.

Przeleciały watahy lotne
białogwardyjskiej konnicy...
Trwał, jak skała samotny,
Carycyn.

Party niemieckie kolumny,
walily stalowym gradem,
aż padły pod pięknym i dumnym
Stalingradem.

Pokój, pokój, pokój!
Pokojem oddycha świat.
Ty go strzeżesz, opoko,
Związku Republik Rad.

IV

Wiek dwudziesty rozłupał atom.
Runęła Hiroszima.
Atom zawisnął nad światem —
czy nic go nie powstrzyma?

Czy nowa wojna? — czy Wał Turgajski
stłuc jak lupinę orzecha?!
Kraju Republik, nowe twórz bajki:
wstecz niech popłynie rzeka!

Odwróćmy łóżyska rzek
i pustynię woda użyźni,
popędzimy dwudziesty wiek
ku szczęściu światowej ojczyzny!

Wiatry pustynne — wstecz!
Pragniemy wiedzieć, nie wierzyć!
Budujemy Pospolitą Rzecz
robotników, chłopów, żołnierzy.

V

Pędzi pociąg historii,
błyska stulecie — semafor.
Rewolucji nie trzeba glorii,
nie trzeba szumnych metafor.

Potrzebny jest maszynista,
którym jest On:
towarzysz, wódz, komunista —
Stalin — słowo jak dzwon!

VI

Któż, jak On, przez dziesiątki lat
na dziobie okrętu wytrwał?
Szóstej Części przygląda się świat.
Bitwa.

Tam — bezrobocia, strajki, głód.
Tu — praca. Natchniony traktor.
Tworzy historię zwycięski lud.
Chwała faktom!

Któż, jak On, przez dziesiątki lat
wiódł ludzkość na krańce dziejów?
Jego imię — walczący świat:
nadzieja.

Rewolucjo! — któż wiatr powstrzyma,
kto ziemię zawróci w biegu?
Rewolucjo, tablice praw Rzymu
obalamy od Chin po Biegun!

Rewolucjo! siedemdziesiąt lat
Stalinowych powiewa nad światem.
I rodzi się nowy świat,
świat stary pęka jak atom.

VII

Na mojej ziemi
miliony mogli
przez moją ziemię
przeszedł ogień,

przez moją ziemię
przeszło nieszczęście,
na mojej ziemi
był Oświęcim.

Ziemi cmentarna,
ziemi radosna! —
kielkują ziarna,
budzi się wiosna!

Dumna Warszawo,
dumna Moskwo —
kiedyż łzy krwawe
w oczach oschną?

Uścisk nasz bratni
od Chin po Biegun.
Bój to ostatni —
w jednym szeregu.

VIII

Piękne i groźne jest morze,
gdy pędzi po falach szkwał,
piękny jest w niebie orzeł
nad szczytami urwistych skał,

piękny jest na pozór i trwanie,
piękny jest lot i polot:
morze zatrzyma granit,
orle wyprzedzi samolot,

myśli wyprzedzą czyny,
czyny legną opoką...
Chwała imieniu Stalina!
Pokój światu, pokój...

Przyjaciel ludzkości

Imię Józefa Stalina czoność pracującą świata, przez wszystkie narody, gdyż imię to jest symbolem przyjaźni między narodami i nadziei narodów jeszcze dotąd uciskanych.

Oto słowa Józefa Stalina wypowiedziane w 1923 roku na ten właśnie temat, które teraz brzmią dla nas niemal jak proroctwo:

„Jeśli proletariatu uda się ustalić z chłopstwem innych narodowości stosunki, które mogłyby zniweczyć wszelkie przeżytki nieufności do wszystkiego, co rosyjskie, nieufności, którą w ciągu dziesiątków lat hodowała i wpała polityka caratu, jeśli, co więcej, proletariatu w rosyjskiemu uda się osiągnąć całkowite wzajemne zrozumienie i zaufanie, stworzyć rzeczywisty sojusz nie tylko między proletariatem rosyjskim i rosyjskim chłopstwem, lecz między proletariatem rosyjskim i chłopstwem innych narodowości, to zadanie będzie rozwiązane. Do tego konieczne jest, aby władza proletariatu była tak samo bliska i droga chłopstwu innych narodowości jak chłopstwu rosyjskiemu.”

Przyjaźń ta znajduje najżywsze udokumentowanie na terenie Związku Radzieckiego, zamieszkiwanego przez wiele narodów i narodowości.

Nie ulega wątpliwości, że tylko dzięki realizacji stalinowskiej polityki narodowościowej świat imperialistyczny stanął przed groźnym zjawiskiem, podważającym podstawy jego istnienia. Związek Radziecki udowodnił w orakcie wszystkim narodom uciskanim, że ich zacofanie i nędza nie jest wynikiem jakichś praw nadprzyrodzonych.

Nie darmo Stalin stwierdził jeszcze w 1923 roku „Chodzi o to, że cały Wschód patrzy na Związek Republik jako na pole doświadczalne. Albo w ramach tego Związku słusznie rozwiążemy kwestię narodową w jej praktycznym zastosowaniu i tu, w ramach Związku, wytworzymy rzeczywiście braterskie stosunki między narodami, rzeczywistą współpracę — i wówczas cały Wschód zobaczy, że federacja nasza jest dlań sztandarem wyzwolenia, awangardą, w której ślady winien iść i będzie to

początkiem krachu imperializmu światowego. Albo tu, wewnątrz całej federacji popełnimy błąd, poderwiemy zaufanie uciskanych ludów do proletariatu Rosji, odbierzemy Związkowi Republik tę siłę przyciągającą, jaką posiada w oczach Wschodu — i wówczas wygrają imperializm, przegramy my.”

Wiemy już teraz kto przegrał. Odpowiedź na pytanie dał 450 - milionowy lud chiński. Odpowiada na to pytanie Ludowa Republika Wietnamska. Odpowiadają na to pytanie Malajczycy i Indonezyjczycy. Odpowiadają na to pytanie robotnicy indyjscy i masy ludowe Iranu. Z miliarda mieszkańców Azji prawie że połowa przeszła zdecydowanie pod wodzą Chińskiej Partii Komunistycznej do obozu socjalizmu. Jest rzeczą znaną, że nie tylko Chińczycy, ale i inne ludy azjatyckie patrzą z podziwem na osiągnięcia azjatyckich narodów radzieckich.

Związek Radziecki pod kierownictwem Stalina do gruntu przekształcił oblicze dawnych kolonii carskich. Nie jest np. faktem mało znacznym, że w Kazachstanie, gdzie za czasów caratu nie było ani szkół, ani fabryk, a którego ludność była przeważnie koczownicza, obecnie jest ponad 70 tys. inżynierów, geologów, nauczycieli, lekarzy i agronomów. Nie jest przypadkiem, że w tymże Kazachstanie działa obecnie Akademia Nauk Kazachskiej SRR. Nie jest przypadkiem, że synowie i córki b. koczowników stepowych są obecnie profesorami uniwersytetu, pisarzami, laureatami nagrody stalinowskiej. To samo można powiedzieć o Uzbekistanie i każdej innej republice radzieckiej.

W ten właśnie sposób realizowała się w praktyce przyjaźń między narodami Związku Radzieckiego.

Dlatego doświadczenie Rewolucji Październikowej, doświadczenie budownictwa socjalistycznego w każdej dziedzinie, a między innymi w dziedzinie narodowościowej, jest źródłem, z którego czerpią naukę partie komunistyczne i robotnicze na całym świecie. Nauka ta stanowi przykład i oparcie dla całego międzynarodowego ruchu wyzwolenieckiego i robotniczego. A naukę tę stworzył Józef Stalin.

